

1

‘Dank u, inspecteur. We kunnen het verder alleen af.’

Special agent Brad Raines van de FBI stond in de brede deuropening van de kleine boerenschuur en speurde het schemerige interieur af. Grijs ochtendlicht viel op een oude houten vloer met een dikke laag stof, waarin talrijke voetsporen te zien waren. Bundels licht schenen door kieren in een verzakt dak.

Een reeds lang leegstaande schuur. Een logische keuze.

‘Met alle respect, agent Raines, mijn team staat klaar,’ antwoordde de rechercheur van het plaatselijke politiekorps. ‘Zij kunnen het onderzoek uitvoeren.’

‘Maar dat gaat niet gebeuren, inspecteur Lambert.’

Raines draaide zijn hoofd langzaam terug en nam het allemaal in zich op.

Een enkele rechthoekige ruimte van ruwweg vijf bij twaalf meter. Zinken dak. Binnenwanden van vergrijsde houten planken van vijftien centimeter breed. Tien, twintig, dertig, tweeëndertig aan de smalle kant: pakweg vijf meter hoog. Twee spades en een hooivork op de vloer rechts van hem. Eén venster met vuile, aangeslagen ruiten waar een waas van spinrag voor hing.

In de hoek stond een stoffige houten emmer met een smerig, roestig hengsel. Verspreid op de vloer lagen enkele verroeste oude conservenblikken – Giant-doperwtten, met een grotendeels ontbrekend etiket, en Heinz-knakworst –, lang geleden achtergelaten door een kampeerder. Een oud ploegblad rustte tegen de dichtstbijzijnde wand. Een nog oudere werktafel stond links tegen de achterwand.

Allemaal weinig opmerkelijk, en niet de reden van Brads komst.

Het lichaam van de vrouw was vastgelijmd aan de linkerwand, met de armen gespreid, de handen slap van de polsen ahangend. Net als de andere drie.

‘... fiat van hoofdinspecteur Lorenzo.’ De stem van de rechercheur onderbrak zijn gedachtegang. Lambert was nog niet opgehoepeld.

Brad keek over zijn linkerschouder, waar Nikki Holden, een vooraanstaand forensisch psychologe, met haar grote blauwe ogen naar het lijk stond te staren. Ze ving zijn stuur-die-diender-wegblik op en draaide zich om naar inspecteur Lambert. Terwijl ze hem aansprak, vestigde Brad zijn aandacht weer op het interieur van de schuur.

‘Het spijt me, inspecteur,’ zei Nikki op haar redelijkste toon, ‘maar ik weet zeker dat u onze positie zult begrijpen. Geef mijn team een paar uur. Als dit niet onze man is, bent u de eerste die het hoort. Uw korps is meer dan behulpzaam geweest.’

Brad keek omhoog om zijn grijns te verbergen. Een van de dakbalken was gebarsten en onthulde de lichtere kleur van de houtkern onder de grijze buitenkant. Pas gebroken.

‘Daar baal ik wel van,’ zei Lambert. ‘Dat wil ik wel even gezegd hebben.’

Brad maakte zijn blik los van de plaats delict om de man een glimlach te schenken. ‘Bedankt, inspecteur. Waarvan akte. Deze zaak heeft ook heel wat om van te balen. Als uw mannen de plaats delict zouden kunnen veiligstellen, zou dat nuttig zijn. Ons forensisch team kan hier elk moment arriveren.’

Lambert hield Brads blik een paar tellen vast. Toen wendde hij zich af en richtte zich tot een ondergeschikte achter hem. ‘Oké, Larry, stuur de forensische jongens maar weg, dit is nu een FBI-onderzoek. Laat Bill zorgen dat het terrein wordt bewaakt.’

Larry vloekte binnensmonds en schoot een paar strootjes weg die hij had opgelopen van een stapel oude strobalen. Een witte bestelbus zonder logo passeerde het gele afzettingslint en kwam knarsend aanrollen over het grind van de toegangsweg. Het forensisch team van de FBI had een uur nodig gehad om vanaf het regiokantoor in Stout Street, hartje Denver, naar de plaats delict even ten zuiden van West Dillon Road te rijden. Dit lege veld in

Louisville, ruim dertig kilometer ten noordwesten van Denver, aan de Denver-Boulder Turnpike, was duidelijk ooit in gebruik geweest door een landbouwbedrijf.

Brad keek Nikki aan. ‘Laat ze buiten beginnen,’ zei hij vlak. ‘Geef ons een paar minuten. Stuur Kim naar binnen zodra ze arriveert.’

Kim Peterson, de forensisch pathologe, zou bepalen wat het lichaam hun post mortem kon vertellen. Nikki begaf zich zonder commentaar naar het busje.

Brad richtte zijn aandacht weer op de schuur. De keet. Het moordenaarsnest. De rest van het verhaal was hier, in de donkere hoeken. Deze wanden hadden gezien hoe de moordenaar een vrouw koelbloedig om het leven bracht. Die werktafel had hem zijn passies en angsten horen uitdrukken in een wereld die geteisterd werd door zijn dwangmatige impulsen. Een zwijgende getuige van haar smeekbeden om genade. Haar stervensgeluiden.

Zorgvuldig de voetsporen in het stof vermijgend, liep Brad naar de wand waaraan de vrouw was bevestigd, bleef er stilstaan en sloot zich af voor de stemmen van een tiental wetsdienaren buiten. Het geraas van rubberbanden op het asfalt van de hoofdweg, tweehonderd meter verder, vermengde zich met het geluid van zijn ademhaling. Beide vervaagden volledig toen hij al zijn zintuigen richtte op het tafereel dat hij voor zich had.

Haar naakte torso rees bleek op in het schijnsel van een enkele lichtbundel. Als door tovenaarshand leek haar lichaam, met beide armen gespreid, voor de houten wand achter haar te zweven. Twee ronde houten pennen, die een groot deel van haar gewicht droegen, staken uit de wand, onder haar oksels. Haar hielen rustten tegen elkaar, zodat haar voeten een omgekeerde v vormden.

Een witte kanten sluier was zorgvuldig over haar gezicht gedrapeerd, alsof ze een bruid was.

De houding van het lichaam riep een collage van beelden uit de kunstgeschiedenis in hem op – de Venus van Milo, talloze voorstellingen van Christus aan het Kruis, het standbeeld van de Gevleugelde Zege in het Louvre, haar marmerbleke boezem pront naar voren, alsof ze thuishoorde op de voorsteven van een schip uit de oudheid dat door de golven van de Middellandse Zee ploegde.

Maar dit was geen museum. Dit was een plaats delict, en de mengeling van wreedheid en ontluistering die het beeld ademde, riep een golf van misselijkheid in hem op.

Langzaam kwamen zijn analytische vermogens weer terug.

Afgezien van een dun katoenen slipje en de sluier was ze naakt. Blond. Wit. Alles aan het arrangement was symmetrisch. Beide handen waren in een identieke stand gezet, duim en wijsvinger tegen elkaar. Beide schouders, beide heupen waren zorgvuldig gemanipuleerd tot een perfecte balans. Alles, behalve haar hoofd.

Haar hoofd hing licht naar links, waardoor haar lange blonde haar als een waterval over haar linkerschouder viel alvorens onder haar oksels op te krullen. Door de sluier heen kon hij zien dat haar ogen gesloten waren. Geen smetje te zien. Geen spoor van pijn of lijden. Geen bloed.

Alleen serene rust en schoonheid. Ze kon evengoed een door Da Vinci of Michelangelo geschilderde engel zijn. De volmaakte bruid.

De zeventienjarige Brian Jacobs, die om niet nader genoemde redenen na schooltijd met zijn vriendinnetje naar deze plek was gereden, had het vierde in de reeks slachtoffers van de Bruidenvanger gevonden. Brad zag ze liever als engelen.

Toen hij nog wat beter keek, voelde hij vreemde woorden van medeleven in zich opkomen.

Ik buil met je mee, engel. Ik treur om je. Om elke haarlok die nooit meer zal opwaaien in de wind. Om elke glimlach die niemands dag meer zal opfleuren. Om elke blik van verlangen die nooit meer een mannenhart sneller zal doen kloppen. Het spijt me verschrikkelijk.

‘Ze is mooi,’ zei Nikki achter hem.

Heel even stak het hem dat hij werd gestoord in zijn contact met de vrouw aan de wand. Nikki liep langs hem heen met haar ogen op de vrouw gevestigd en beroerde in het voorbijgaan heel licht zijn arm met haar vingers. Ze ademde rustig, ietwat zwaarder dan normaal. Hij kende de oorzaak: de donkere wateren van de geest van de moordenaar, die ze nu peilde door naar zijn handwerk te staren.

Een moment lang drong het gevoelige karakter van zijn contact met Nikki zich aan hem op... en was toen verdwenen, ver-

drongen door het beeld dat zij en de dode vrouw opleverden. Een blonde engel die boven een brunette zweefde. De een met in volledige berusting gespreide armen, de ander met de armen over elkaar. De een vrijwel naakt, de ander gekleed in een blauwe zijden blouse met een zwart jasje boven een zwarte rok.

Ze is mooi, dacht hij.

‘Eeuwig zonde...’ Kim Petersons stem klonk zacht door de schuur, verzuchtend wat de andere twee uit trots niet onder woorden hadden willen brengen. De forensisch pathologe kwam naast Brad staan, diepte een paar witte handschoenen op uit haar tas en zette die toen neer. ‘Wat weten we?’

Brad had liever meer tijd alleen met het slachtoffer doorgebracht, maar die kans was verkeken. ‘Geen identiteitspapieren. Een uur geleden ontdekt door twee tieners.’

Ze bleven een tijdje zwijgend naar de vrouw staren.

‘Ze is mooi,’ zei Kim.

‘Ja.’

‘Dit maakt vier.’

‘Daar lijkt het wel op, hè?’

De pathologe liep naar Nikki, die het lichaam peinzend stond te bestuderen.

Kim liet zich op één hiel zakken en tilde de tenen van de vrouw voorzichtig op om beter zicht te krijgen op de onderkant van de voet. ‘Zou je ons willen vertellen hoe je denkt dat het gebeurd is voordat ik aan mijn voorlopig onderzoek begin?’

Hij was niet klaar natuurlijk, nog lang niet. Niet zonder een volledige analyse van de nog te verzamelen sporen. Maar hij stond bekend om zijn griezelige vermogen gebeurtenissen accuraat te beoordelen op basis van de vaagste aanknopingspunten. Sinds hij een jaar geleden uit Miami was overgeplaatst naar het FBI-regio-kantoor in Denver, had hij drie grote zaken in het Four Corners-gebied opgelost. Op tweeëndertigjarige leeftijd was hij hard op weg naar een hogere positie – een veel hogere, volgens zijn superieuren.

Maar anders dan bij hen hadden zijn drijfveren niets te maken met het beklimmen van een hiërarchische ladder.

‘Manspersoon, schoenmaat vierenveertig afgaande op de voet-

sporen. Ze zijn hier een aardig poosje geweest, misschien een dag...'

'Hoe dat zo?' vroeg Nikki.

In de verte klonken stemmen. Buiten stond een politieagent een nieuwsgierige automobilist te woord en stuurde hem terug naar de hoofdweg.

Het zinken dak boven hun hoofd tikte terwijl het begon af te koelen in de late middag.

'Die geur. Bruine bonen. Hij had honger, dus hij heeft hier gegeten. Je zult het blik niet vinden. Hij zou hier geen DNA-sporen achterlaten.'

'Leefde ze nog toen hij haar hier bracht?'

'Ja. En hij heeft haar op dezelfde manier omgebracht als de anderen, door haar bloed uit haar hielen af te tappen. Geen worsteling. Een zeil onder de tafel heeft het grootste deel van de sporen – lichaamsvocht, huidcellen, haren – opgevangen. Hij heeft bewust niet te veel geweld gebruikt, zal haar op de rand van controle en onderwerping hebben gehouden. Ze heeft voorover gelegen, onder de kalmeringsmiddelen, maar wel bij kennis en volledig bewust toen hij haar hielen verdoofde en doorboorde. Hij zal het bloed op de werktafel en de vloer hebben moeten opruimen, waar het van het zeil af liep. Vervolgens heeft hij de wonden dichtgestopt, haar in positie gehesen en haar lang genoeg vastgehouden tot de lijm tussen haar schouderbladen en de wand gedroogd was. Daarna heeft hij de wonden aan de hielen weer geopend en toegekeken hoe haar bloed afliep naar een emmer van tien liter.'

Dit alles had Brad opgemaakt uit de sporen op de tafel en de vloer, de kring van de emmer onder de hielen van de vrouw en de afwezigheid van kneuzingen. De fysieke sporen hadden een beeld in hem opgeroepen dat even helder was als wanneer hij naar een Rembrandt had gekeken.

'Hij heeft het uit respect gedaan, niet uit woede,' voegde Brad eraan toe.

'Liefde,' zei Nikki.

Hij knikte, hij was zelfs bereid zover te gaan. 'Liefde.'

'Beide hielwonden zijn dichtgestopt met dezelfde vleeskleuri-

ge stopverf die we op de andere drie hebben aangetroffen,' zei Kim, terwijl ze overeind kwam. 'En wat voor soort liefde is dit?'

'De liefde van de bruidegom,' zei Brad langzaam, alsof hij zijn woorden proefde voordat hij ze uitsprak.

Special agent Frank Closkey riep hem vanuit de deuropening. 'Meneer?'

Zonder om te kijken stak Brad zijn hand op. 'Geef ons nog een paar minuten, Frank.'

De agent trok zich terug.

Kim zette haar voorlopige onderzoek voort door zachtjes in het vlees van de vrouw te prikken, haar ogen te bekijken, haar haar op te tillen en de achterkant van haar schouders te inspecteren. Maar Brad wist al wat ze zou vinden.

De vraag was: waarom? Wat bewoog de Bruidenvanger? Hoe kwam hij tot zijn keuzes? Welk goed of kwaad dacht hij te doen? Wat was hem aangedaan dat hem ertoe bracht op zo'n manier mensen van het leven te beroven? Wie had hij als zijn volgende slachtoffer uitgekozen? Wanneer zou hij opnieuw toeslaan?

Waar was hij nu?

De vragen maalden door Brads hoofd als één grote vraag die in verschillende kleinere uiteenviel. Sommige waren duidelijker dan andere, maar ze fluisterden allemaal vanuit zijn achterhoofd en prikkelden hem tot luisteren, aangezien in elke vraag al een antwoord besloten lag. Hij moest ze eenvoudigweg zien te vinden en ze uitpakken.

Nikki liep heen en weer met één arm om haar middel en met de vuist van de andere onder haar kin. Hij bedacht ineens dat twee van de slachtoffers, net als zij, brunettes waren geweest. Net als zij hadden ze alle vier een gave teint.

Wat zou er in de moordenaar omgaan als hij op dit moment door een gat in de wand naar Nikki zou staren? Brad onderdrukte de spontane opwelling de wand achter hen te checken om te zien of er inderdaad een gat zat waardoor een enkel oog naar hen loerde.

In plaats daarvan liet hij zijn ogen over Nikki's gestalte dwalen – haar fraaie kuiten, die zich duidelijk aftekenden onder de zoom van haar zwarte rok; haar golvende lange haar, dat als een water-

val naar haar schouders daalde; haar heldere ogen, die vol vragen stonden. Haar wijsvinger, die afwezig over haar volle lippen streek. Een perfect symmetrisch gezicht.

Zou de moordenaar enige begeerte voelen?

Nee. Nee, het was geen begeerte, toch? Ze was mooi, maar de wereld wemelde van mooie vrouwen. Iets anders trok de Bruidenvanger aan, zoals ook iets anders Brad nu aantrok, al had hij moeite om er de vinger op te leggen.

Van de talrijke vrouwen met wie hij in de afgelopen tien jaar was uitgegaan, hadden maar vier relaties twee maanden of langer geduurd, en elke ervan was eerder geëindigd dan de vorige. Nikki had hem er ooit van beschuldigd dat hij de donjuan uithing. Zelf vond hij 'kieskeurig' een beter woord. Hij had per slot van rekening smaak.

Na wat hij had meegemaakt moest hij wel kieskeurig zijn.

Nikki was eenendertig. Op haar negentiende getrouwd en zes maanden later gescheiden. Ze had haar psychologiestudie afgerond aan csu. Heel intelligent, geestig, geneigd tot diepe introspectie bij taferelen die de meeste mensen diep zouden schokken.

Dat zou de moordenaar opwinden, nietwaar? Maar zou het de man opwinden als Nikki het initiatief nam?

Brad dacht van niet.

'Je bent zijn type,' zei Brad.

Nikki keek naar hem terug, nog steeds met haar arm om haar middel. 'Pardón?'

Hij riep zichzelf tot de orde. Dit was een van die talrijke momenten waarop eerlijkheid misschien niet zo verstandig was.

'Ik zat te denken dat ze in zijn smaakprofiel paste. Met "je" bedoelde ik het slachtoffer. "Je bent zijn type", als in: "Zij is zijn type."'

Kim redde hem. 'Praat je nu ook al met lijken, Brad? Maak je geen zorgen, ik doe het voortdurend.'

'Je keek mij aan terwijl je het zei,' zei Nikki.

'Dat is zo. Die neiging heb ik.'

'Wat, staren naar vrouwen? Of specifiek naar mij?'

'Allebei, als het zo uitkomt.'

Haar mondhoeken plooiden zich tot een flauwe glimlach. Ze

knipoogde. Het was geen vette knipoog, maar de beweging van haar rechterooglid was onmiskenbaar. Toch?

Nikki keek terug naar de wand en Brad voelde zich vies. In een poging de vrouw aan de wand te helpen had hij op een of andere manier haar privacy geschonden. Maar haar verhaal was nog steeds onbekend en verdiende respect.

Stilte. Berouw. Schaamte.

‘Brad?’ Franks stem brak opnieuw in.

Brad wendde zich af van de wand en liep naar de deuropening. ‘Stuur het team naar binnen. Fotografeer elke centimeter, poeder elk blootliggend oppervlak. Bloed, zweet, speeksel, haar; verpak en label desnoods de lucht. Ik wil vanavond de eerste labuitslagen.’

‘Eh... Het is al laat. Ik weet niet of...’

‘Hij loert al op een andere vrouw, Frank. We hebben minder dan een week om te voorkomen dat hij die vrouw zijn soort liefde betuigt. Ik wil vanavond de voorlopige uitslagen zien.’

Toch verliet Brad de schuur met de gedachte dat hij betere woorden had kunnen uitkiezen om de urgentie uit te drukken die door zijn zenuwstelsel gierde.

2

FBI-regiokantoor, Stout Street, Denver, 21.00 uur.

Nikki Holden stond naast Brad bij de roestvrijstalen onderzoekstafel in de sectieruimte in de kelder. Terwijl ze toekeek hoe Kim het lichaam voorzichtig op de rug draaide, zag ze dat de pathologe met zorg de huid van de schouderbladen vermeed, die was losgesneden om het lichaam van de wand van de schuur te verwijderen.

Het slachtoffer was een eenentwintigjarige vrouw: Caroline Redik. De naam was bovengedreven toen het lab haar vingerafdrukken had losgelaten op het *Automated Fingerprint Identification System*, beter bekend onder het acroniem AFIS. De gestaag groeiende database omvatte nu iedereen die een paspoort aanvraag, iets wat Caroline had gedaan voordat ze, één jaar geleden, om vooralsnog onbekende redenen een trip naar Parijs had gemaakt.

Beschermd door een plastic gezichtsmasker zette Kim haar onderzoek gestaag en nauwgezet voort. Er was niet veel wat de drieënveertigjarige vrouw uit het lood kon slaan. Ze stak haar hand met evenveel gemak in een bloederige schotwond als dat ze, wanneer ze het nodig vond, met een welgekozen vraag de samenleving tot op het bot fileerde. Ze hield haar blonde haar kort; makkelijker te onderhouden. Als er één moederfiguur in het kantoor was, dan was het Kim. Haar manier van doen vormde een interessant maar op de een of andere manier passend contrast met haar welbekende voorliefde voor een breed palet van mannen.

Nikki richtte haar aandacht weer op het lichaam. De huid was heel bleek, zo doorschijnend dat de blauwe aderen eronder zicht-